Ώστε οι γονείς δεν έχουν καμιά ευθύνη για τα παιδιά τους; Απλώς προεδρεύουν; (Γιώργος Παπαδόπουλος-Τετράδης)

Categories : ΚΟΙΝΩΝΙΑ

Date : 10 Οκτωβρίου, 2017

Το **νομοσχέδιο για την αλλαγή φύλου** είναι ένας πεντακάθαρος καθρέφτης της σύγχρονης κοινωνίας. Η οποία έχει ένα κύριο χαρακτηριστικό. **Απεχθάνεται την ευθύνη**. Προτιμάει να φταίει πάντα κάποιος άλλος εκτός από αυτήν. Κι αυτή τη νοοτροπία τη μαθαίνει από τα γεννοφάσκια της στα σπίτια της από τους γονείς της. Η επίρριψη της ευθύνης στα καπρίτσια της φύσης αντί για τον οικογενειακό ιστό ταιριάζει γάντι στην ανευθυνότητα των γονιών.

Το νομοσχέδιο που ήρθε στη Βουλή βολεύει κάθε γονιό που **μεγαλώνει το παιδί όπως να' ναι, όπως του αρέσει, όπως «ταιριάζει πλησιέστερα με τη συναισθηματική του ανάγκη»**, για να το πω με την επίκαιρη φρασεολογία. Γράφοντας στα παλιά του τα παπούτσια τι έχει ανάγκη και **τι πραγματικά ωφελεί το παιδί του και όχι τις δικές του προσωπικές ανάγκες και μωροφιλοδοξίες.**

Η επίκληση στην αμφιλεγόμενη και ψευδή πληροφόρηση ότι όλες οι παρεκκλίσεις από τη συμπεριφορά στα φύλα είναι αποτέλεσμα ορμονικών διαταραχών δεν είναι μόνο αντιεπιστημονική, είναι και φυτίλι ανευθυνότητας.

Το γεγονός ότι κάποιες από τις παρεκκλίσεις είναι ορμονικής φύσης δεν απαντάει ευθέως στο άλλο γεγονός, στο οποίο έχει απαντήσει η επιστήμη εδώ και χρόνια (μέχρι να πάψει να το φωνάζει για λόγους καθαρά οικονομικούς): **Φταίνε τα πρότυπα. Φταίει η οικογένεια.** Φταίει η μάνα. Φταίει ο πατέρας. Φταίνε κι οι δυο.

Επειδή η φύση προίκισε τον καθένα από τους ανθρώπους με τα χαρακτηριστικά ενός φύλου, αλλά την ολοκλήρωση αυτής της διαδικασίας την άφησε στα πρότυπα. Τα πρότυπα έχουν καθοριστική ευθύνη στον προσανατολισμό μεγάλης μερίδας των παιδιών. Αυτή, όμως, η αλήθεια προϋποθέτει την **ανάληψη της αντίστοιχης ευθύνης από τα ίδια τα πρότυπα**. Τέτοια ανάληψη σπανίως υπάρχει.

Τις τελευταίες μέρες έχουμε ακούσει πλήθος επιχειρημάτων από επιστήμονες και μη για το θέμα. Δεν ακούσαμε όμως ούτε μια απάντηση στο πιο εύλογο ερώτημα, που δεν τέθηκε καν: Πώς συμβαίνει να ταυτίζεται η έκρηξη στην παραγωγή trans και gay

με την ανάπτυξη ενός συγκεκριμένου μοντέλου οικονομίας από τη δεκαετία του 60’ και μετά;

Πώς ταυτίζεται η έκρηξη αυτή με τη σταδιακή μεταβολή της κοινωνίας από το προηγούμενο πατριαρχικό λεγόμενο μοντέλο στο επόμενο ως το σημερινό «αμφίφυλο»; Τι έγινε ξαφνικά και υγιείς κατά τις ορμόνες γονείς άρχισαν ξαφνικά να παράγουν όλο και περισσότερα ανισοκατανομημένα κατά τις ορμόνες παιδιά;

Πώς μια κοινωνία παράγει περισσότερα τέτοια πρότυπα όσο ευημερέστερη γίνεται; Η απάντηση ότι στην παλιά κοινωνία δεν είχαν τη δυνατότητα καν να εκφραστούν αυτά τα άτομα δεν στέκει στον πίνακα των αριθμών. Οι σημερινές αναλογίες σε ποσοστό επί του πληθυσμού (και όχι σε ακέραιους αριθμούς) είναι απείρως μεγαλύτερες.

Τι έχει γίνει λοιπόν; Οι γονείς που γεννιόνται εδώ και 60 χρόνια έχουν διαφορετική βιολογική δομή από τους προηγούμενους; Καμιά επιστημονική έρευνα δεν καταλήγει σ αυτό το συμπέρασμα. Αντιθέτως, υπάρχουν έρευνες από την εποχή του Επίκουρου μέχρι την εποχή του Φρόιντ του Γιούνγκ και της Αμερικανικής Ψυχιατρικής Εταιρίας, που αποδεικνύουν ότι τα πρότυπα κατασκευάζουν μιμητές. Αυτή είναι η φυσική επιλογή.

Όποιος έχει το θάρρος να δει τι συμβαίνει στην ελληνική- και όχι μόνο- κοινωνία εδώ και 4 δεκαετίες θα διαπιστώσει **μια όλο και λιγότερη ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΗ ενασχόληση των γονιών με τα παιδιά τους, με επίκεντρο την εμπλοκή τους στο οικονομικό μοντέλο της πλήρους απασχόλησης και για τα δύο φύλα**.

Ακόμα και στην ύπαιθρο που οι γυναίκες δούλευαν στα χωράφια και μεγάλωναν παιδιά, ασχολιόντουσαν πολύ περισσότερο. Και τα μεγάλα παιδιά μεγάλωναν τα μικρότερα. Με τους γονείς ΕΚΕΙ.

Στο σημερινό πλαίσιο, όμως, θα διαπιστώσει κανείς μια όλο και πιο**εγωκεντρική ενασχόληση των γονιών με τα παιδιά τους** , μέχρι ακραίας υπερπροστασίας και ουσιαστικού ευνουχισμού. Και **μια σύγχυση μεταξύ της έννοιας της πραγματικής αγάπης και της ναρκισσιστικής λατρείας που διαπερνά την ελληνική κυρίως οικογένεια**. Η οποία επίσης ευνουχίζει τους γόνους της.

Επειδή, παλιά, απέναντι στον αυταρχικό και ευνουχιστικό πατέρα υπήρχε η εξισορροπιστική μητέρα, που οδηγούσε το αγόρι στην έξοδο. Αντίστοιχα, απέναντι στην ευνουχιστική μητέρα υπήρχε το πατρικό Οιδιπόδειο για τα κορίτσια που τα οδηγούσε στην έξοδο. Στη μεγάλη πλειονότητα. Υπήρχαν μοντέλα. **Ρόλοι**.

Εδώ και 5 δεκαετίες οι ρόλοι αρσενικού- θηλυκού έχουν γίνει μαντάρα. Κι αυτό δεν

είναι πρόοδος. Είναι **δυσλειτουργία** για να υπηρετηθεί ένα συγκεκριμένο οικονομικό μοντέλο. Το οποίο **αδιαφορεί για τις ανθρώπινες σχέσεις και ενδιαφέρεται μόνο για την παραγωγή χρήματος**.

Οι άνθρωποι, όμως, χρειάζονται πρώτα τις μεταξύ τους σχέσεις για να μπορούν να υπάρχουν και σαν οικονομικές μονάδες. ΔΕΝ ΘΑ' ΡΘΕΙ Η ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΝΑ ΣΕ ΠΑΕΙ ΣΤΟ ΝΟΣΟΚΟΜΕΊΟ ούτε να σε γηροκομήσει . Ούτε είναι λύση η επιστροφή σε αυταρχικά μοντέλα.

Η κοινωνία έφτασε εδώ και χρόνια να ξέρει στη θεωρία ότι **ο αλληλοσεβασμός των φύλων και των ρόλων τους είναι η συνταγή για μια πιο πολιτισμένη συμβίωση**. Για μια πιο αποτελεσματική συμβίωση. Για παραγωγή πιο χρήσιμων πρότυπων. Σε ατομικό και συλλογικό επίπεδο. Στην πράξη αυτή η γνώση έχασε από το οικονομικό μοντέλο που θέλει τα δύο φύλα ασταμάτητους χωριστούς εργάτες και ανταγωνιστές. Σε ένα έργο για έναν ρόλο.

Η διαταραχή στους ρόλους αρσενικού- θηλυκού συμπίπτει με την έκρηξη gay και trans παιδιών. Όποιος νομίζει ότι αυτή η σύμπτωση είναι τυχαία δεν θέλει αν δει την ατομική και οικογενειακή ευθύνη. Και δεν θέλει να τη δει για να μην την επωμιστεί κι όλας. Επειδή είναι δυσβάσταχτη η συνειδητοποίηση της ευθύνης σε μια κοινωνία που έχει για σύνθημά της μια λέξη, που είναι και η προωθούμενη νοοτροπία της. Αυτή που την γέννησε και την καθοδηγεί: **Η ΕΥΚΟΛΙΑ. Που διαφημίζεται στα πάντα και σπέρνει δυστυχία. Επειδή η ΖΩΗ δεν είναι ποτέ εύκολη**.

Όλα αυτά μπορούν να τα βεβαιώσουν όλοι οι υπεύθυνοι περί το θέμα επιστήμονες. Και όλα αυτά, με ό,τι σημαίνουν, δεν μπορούν να αναιρέσουν την πραγματικότητα:

Οι κοινότητες trans και gay είναι γεγονότα. Δεν μπορεί κανείς να κάνει ότι δεν τις βλέπει. Άρα το κράτος είναι υποχρεωμένο να φροντίσει ώστε να μπορούν να ζουν χωρίς να υποφέρουν. Χωρίς να υποφέρει η φύση και η κοινή λογική ταυτόχρονα.

Όλα αυτά, όμως, δεν απαντάνε στο μείζον πρόβλημα. Κι αυτό είναι το σήμερα και το μέλλον μιας κοινωνίας που προχωράει όλο και πιο μπερδεμένη στους ρόλους των μελών της, στους ρόλους στην οικογένεια, στους **ρόλους των φύλων**. **Η αποδοχή των στρεβλώσεων σαν των μονογονεϊκών οικογενειών, με παιδιά που τρέχουν από δω κι από κει για να δουν τάχα τους γονείς τους, λες κι αυτό είναι που έχουν ανάγκη, δείχνει την επιπολαιότητα και την ανωριμότητα των ατόμων που παράγει το σύστημα**.

Το σύστημα παράγει ανθρώπους χωρίς να τους οπλίζει με τη συνείδηση της ευθύνης που έχουν όταν κάνουν παιδιά. **Και οι οποίοι προτάσσουν τις δικές τους ανάγκες και τα δικά τους τάχα δικαιώματα επί των**

δικαιωμάτων των παιδιών τους. Στην ουσία μετατρέποντάς τα παιδιά σε δοχεία ικανοποίησης των δικών τους αναγκών. **Εγκαταλείποντάς τα στο τέλος με το δικαίωμα της εύκολης ελευθερίας και της εύκολης επιλογής συντρόφου**.

Το παιδί, χωρίς εξαίρεση στον πλανήτη, θέλει τη μητέρα του και τον πατέρα του ΜΑΖΙ στο σπίτι. Αλλά, θέλει έναν ΠΑΤΕΡΑ και μια ΜΗΤΕΡΑ. Με όλα τα χαρακτηριστικά του κάθε είδους. Τα οποία ένα οποιοδήποτε παιδί μπορεί να τα περιγράψει με κάθε λεπτομέρεια. Κι ας μην τα ξέρουν οι ίδιοι οι γονείς του. Είναι τυπωμένα μέσα στις ανάγκες του. Δεν έχετε παρά να το ρωτήσετε.

(Πηγή: liberal.gr*)*